

saa godt som slet ikke noget Omraade, hvor man har over 20 km til offentligt Slagtehus eller Eksportslagteri. I Midtjylland findes der kun et lille Bælte ved Grindsted-Kanten, hvor der er over 20 km til et offentligt Slagtehus eller Eksportslagteri, og saa er der nogle mindre Omraader ved Vestkysten og i Vendsyssel, men i Virkeligheden er der ikke i Landsdele af nogen Betydning mere end 20 km til et offentligt Slagtehus eller Eksportslagteri, og det spiller dog ingen Rolle med den Biltransport, som nu er institueret overalt i Landet. Det vil sikkert være kendt for enhver, at Transportbilerne fuldstændig har ændret Forholdene paa dette Omraade, særlig med Hensyn til Kreaturtransporten til Kvægtorve og Slagtehuse. Som Eksempel paa, hvorledes Forholdene er blevet omvæltet, om jeg saa maa sige, kan nævnes, at medens de fleste Andelslagterier har set sig nødsaget til at fastsætte Betaling for Levering af Svin paa selve Andelsslagteriet og i Regelen har fastsat denne Betaling til 2 Kr., udover hvad der betales, naar Svinene leveres pr. nærmeste Jernbanestation, er Forholdene nu kommet til at ligge saaledes, at der kan nævnes Eksempler paa, at en Bilejer har betalt Andelslagteriernes Andelshavere 1 Kr. pr. Svin for at faa Lov til at køre deres Svin til Slagteriet. Det lyder jo utroligt, at en Bilejer, der har en kostbar Transportbil, gaar rundt og siger til Svineslagteriernes Andelshavere: Maa jeg ikke have Lov at køre jeres Svin til Andelsslagteriet; jeg betaler jer 1 Kr. for hvert Svin, og den kan I putte i Lommen, foruden hvad I faar for Grisen. Det lyder utroligt, men det er saaledes, og der er sikkert heller ikke nogen af de ærede Landborepræsentanter, som tvivler derom. Se, naar Forholdene har udviklet sig saaledes, tror jeg, vi skal lade de gammeldags Forestillinger om de store Ulemper og Vanskeligheder ved offentlige Slagtehus ude af Betragtning.

Jeg er meget tilfreds med de Bemærkninger, som ledsager Forslaget angaaende Forholdet mellem Andelsslagteriernes og de offentlige Slagtehus. Der er jo et gammelt Stridsspørgsmaal mellem Kommunerne med offentlige Slagtehus og Andelslagteriernes, og det bliver vel vanskeligt at løse det i det hele taget. Men det vil være urigtigt at tillade Andelsslagteriernes at konkurrere med de offentlige Slagtehus. Naar Forholdet er det, at Andelsslagteriernes slagter for Andelshaverne, er der ikke noget at sige til det. Det maa man indrømme dem Ret til. Men de bør ikke have Lov til at slagte for andres Regning; det fastslaas alt-

saa i Lovforslaget her — det er vist for øvrigt kun den hidtil fulgte Praksis —, og det anser jeg for heldigt. Man har forsøgt at gaa udenom de Regler, som har været fastsat, idet Slagtere, der i øvrigt kun drev Forretning, men ikke var Producenter, har opdrættet en enkelt Gris og leveret den til et Andelsslagteri, og saa blev vedkommende Andelshaver, men det er vel den Slags Ting, som nu ikke kommer til at spille nogen stor Rolle. Hvis man gennemfører den Ordning, som her foreslaas lovfæstet, vil det sikkert føre til en lempelig og fornuftig Udvikling, idet Andelsslagteriernes vil komme til at svare Skat, og forskellige andre Forhold vil indtræde, hvis de gaar udenfor Andelshavernes Kreds. Jeg tror, at man kan være tilfreds, hvis det, som den højtærede Landbrugsminister foreslaar paa dette Omraade, kan blive gennemført.

Der kunde naturligvis være en Del at sige til enkelte af Bestemmelserne i Lovforslaget, men jeg gaar ud fra, at Lovforslaget kommer i Udvalg, og det skal jeg derfor ikke opholde mig længe ved. Retten til privat Slagtning, som man siger, bevares jo ved det foreliggende Lovforslag, saaledes at private, selv om en Kommune vedtager en Sundhedsvedtægt, der indfører Kødkontrol, kan slagte til eget Forbrug uden at berøres deraf, men jeg vil dog pege paa den heldige Bestemmelse i Lovforslaget, at det ligger i Kommunens Haand ogsaa at bringe privat Slagtning, det vil sige Slagtning til Brug i egen Husstand, ind under Sundhedsvedtægten og derved ind under Kødkontrollen. Denne Bestemmelse anser jeg for i høj Grad heldig, thi man kan ikke sidestille Slagtning til privat Forbrug med Privatlivet paa alle andre Omraader, saaledes at man siger: Det vilde være en Krænkelse af Privatlivets Fred, hvis man forbød Gaardmænd og Proprietærer at slagte selv, hvad de vilde, til deres eget og deres Husstands Forbrug. Her er der i Virkeligheden en meget stor Forskel. Man undtager ganske vist Pensionater, Pølsemagerier og lignende Forretninger, men det er efter min Mening ikke tilstrækkeligt. Det Spørgsmaal har for øvrigt været omtalt under tidligere Forhandlinger, og dér har man hævdet, at en Gaardmand skulde have Lov til at slagte, hvad han vilde, uden at nogen skulde kunne blande sig deri, og man har villet givet det Udseende af, at enhver som helst var tilstrækkeligt i Stand til at se, om Kødet var godt og tjenligt til Menneskeføde, det behøvede man ikke at have nogen Kontrol til at afgøre. Den Side af Sagen skal jeg ganske lade ligge, for alle oplyste Mennesker